

РЕШЕНИЕ

№ 7530

гр. София, 05.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 28.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **2136** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. М. В., [ЕГН] с адрес: гр. София, [улица], ап. 13 против Заповед №ЧР-01-54 от 16.2.2023г. на министъра на правосъдието с която е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя.

В жалбата се твърди, че не са изтъкнати основанията за уволнението му и заповедта не е мотивирана. Също се твърди, че жалбоподателят не е наказван и не му е връчена докладната записка на директора на дирекция „Българско гражданство“, въз основа на която министъра на правосъдието е издал заповедта за уволнението му. Моли заповедта да бъде отменена.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. М., които навежда допълнителни доводи за немотивираност на атакувания административен акт издаден от министър на правосъдието. Претендира разноски по списък и депозира писмени бележки.

Ответникът-министър на правосъдието, чрез процесуални представители юрк. Н. и юрк. К. молят да се отхвърли жалбата, като неоснователна. Възразява се за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Молят да бъде присъдено в полза на МП юрисконсултско възнаграждение. Депозират писмени бележки.

Административен съд София-град, 34-състав, като прецени събраните по делото

доказателства, доводите и възраженията на страните,намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед №ЧР-01-310 от 10.08.2022г./л. 6/,издадена от министър на правосъдието, на основание чл.10д ал. 4 и чл. 12, ал. 1 от Закона за държавния служител,жалбоподателят М. М. В. е бил назначен за държавен служител на длъжността „младши експерт“ в отдел „Оценка и анализ на документация,, в Дирекция „Българско гражданство“ при Министерство на правосъдието,с дневно работно време:до 8 часа на ден и 40 часа на седмица,считано от 19.08.2022г.

На 16.02.2023г. директора на дирекция „Българско гражданство“ К. М.-Т. е адресирала до Министъра на правосъдието,докладна записка /л.14 /,със становище за прекратяване на служебното правоотношение на г-н М. В., младши експерт в отдел „Оценка и анализ на документацията“ при дирекция „Българско гражданство“.В докладната записка К.Трифонове посочила,че служителят М. М. В. за периода от няколко месеца е успял да влезе в конфликт с всички колеги в дирекцията,забавил е преписки постъпили по консулски път за които е изтекъл срока за разглеждане по ЗБГ.При своята работа е демонстрирал поведение,което уронва авторитета и доброто име на Министерството на правосъдието,тъй като влизал в конфликт със служителите по време на провеждане на интервюта за промяна на гражданство и поставял под съмнение експертното им мнение в присъствието на гражданите,а често влизал в конфликт и с последните,което било нарушение на чл. 2, т. 2 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация.По повод докладната и приложената справка за забавени преписки от жалбоподателят,министъра на правосъдието издал Заповед №ЧР-01-54 от 16.02.2023г /л. 18/,на основание чл. 10д ал. 4 и чл. 12, ал. 1 от Закона за държавния служител с която прекратил служебното правоотношение на жалбоподателят.

В оспорената в настоящото производство заповед №ЧР-01-54 от 16.02.2023г. издадена от министъра на правосъдието, на основание чл. 12, ал. 1 от Закона за държавния служител, с която прекратено служебното правоотношение с М. М. В.,считано от: 16.02.2023г., на длъжност: „младши експерт“,в отдел „Оценка и анализ на документация,, Дирекция „Българско гражданство“ при Министерство на правосъдието,като причини за прекратяване на служебното правоотношение е посочено следното:служебното правоотношение се прекратява в едногодишният срок за изпитване на държавният служител.

Оспорената заповед е връчена на служителя на 17.02.2023г. срещу подпис.

Жалбата срещу заповедта е депозирана на 01.03.2023г., чрез Министерство на правосъдието до АССГ.

По искане на процесуалните представители на страните по делото,са разпитани в качеството на свидетели П. Д. Х. и Б. Г. З. служители на Министерство на правосъдието.

Свидетелят Б. Г. З. заяви, следното:„Познавам М. В..През август 2022 г. той постъпи по служебно правоотношение в дирекция „Българско гражданство“.Работя с него,тъй като се явявам пряк ръководител – началник на отдел „Оценка и анализ на документацията“,в който отдел той беше назначен като младши експерт.За времето, през което работехме заедно, констатирахме, че има много забавени преписки,които не са разгледани в срок,тъй като съгласно разпоредба в ЗГР,в 14-дневен срок от

постъпване на молбата и документите, трябва да бъде извършен експертен преглед. В този смисъл се констатираха преписки, при които не беше извършен експертен преглед на тези документи. Същевременно се констатира, че има голям брой преписки, по които са представени допълнителни документи, които не са приложени по преписките, съответно не е образувана адекватно преписка, която да бъде изпратена за съгласуване на министъра. Поведението му беше неприемливо, тъй като в голяма част от случаите проявяваше грубо и арогантно отношение към колегите си. Имало е случаи, когато е отправял обиди към колеги.“

Свидетелят П. Д. Х. заяви следното: „Работихме заедно, бяхме колеги. За времето, през което сме работили заедно, не съм чул за случай, при който да му е налагано наказание. Той се явяваше редовно се явяваше на работа. Не ми е известно да е извършвал действия, несъвместими с поведението на държавния служител.“

Съдът кредитира свидетелските показания, като достоверни и дадени добросъвестно. Същите не се оспорват от страните.

Административен съд София-град, като прецени доказателствения материал по делото, както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт с оглед основанията, визирани в разпоредбата на чл. 146 от АПК приема следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от лице с правен интерес и е насочена срещу годен за обжалване административен акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от материално компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия по чл. 108, ал. 1 от ЗДСл. В хипотезата на чл. 12, ал. 1 от ЗДСл, служебното правоотношение може да бъде прекратено без предизвестие от органа по назначаването, какъвто за жалбоподателя се явява Министъра на правосъдието, подписал и заповедта за назначаването му.

Заповедта е издадена и в съответствие с изискванията за форма и съдържание, регламентирани в чл. 108, ал. 1, изр. първо от ЗДСл.

Не се установява при издаване на заповедта да са били допуснати нарушения на административно-производствените правила.

Нормата на чл. 12, ал. 1 от ЗДСл предоставя възможност органът по назначаване, в едногодишен срок, считано от датата на встъпване в длъжност, да прекрати служебното правоотношение с държавния служител, без да има задължението да го предизвестят за това и без да е задължен да мотивира взетото решение.

Обжалваната заповед на министъра на правосъдието по реда на чл. 12 от ЗДСл. съответства на материалния закон.

Съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДСл, когато кандидатът се назначава за първи път на държавна служба, в едногодишен срок, считано от датата на встъпване в длъжност, органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение без предизвестие.

От цитирания текст става ясно, че прекратяването на правоотношението на основание чл. 12 от ЗДСл е право на органа по назначаване, същото той упражнява по целесъобразност, с оглед качествата, показани от служителя по време на работата му.

За реализирането му е необходимо наличието на две условия - първо назначаване на кандидата като държавен служител и трудов стаж, по-кратък от едногодишния изпитателен срок.

В процесния случай посочените две предпоставки са налице. В тази връзка между страните не е спорно, че жалбоподателят е бил назначен за държавен служител за първи път на 10.08.2022г., считано от 19.08.2022г., съответно не е изминала една година от датата, на която е встъпил в длъжност. Тези обстоятелства се установяват по безспорен начин и от приетите по делото писмени доказателства./заповед №ЧР-01-310 от 10.08.2022г./л.6/

Съгласно чл.12, ал. 1 от ЗДСл работодателят не дължи мотиви за прекратяване на правоотношението в срока за изпитване, като не е необходимо да бъде отразено в какво се изразява несправянето на служителя с работата, за която е назначен. Независимо от това ответника по делото е представил доказателства – докладна записка от 16.02.2023 г. на директор на дирекция „Българско гражданство“ К. М.-Т., от която може да се направи извод за това какви са мотивите на органа за издаване на оспорената заповед.

Срокът на изпитване по чл. 12, ал. 1 от ЗДСл е предвиден изцяло в полза на органа по назначаването, и органа по назначаването няма задължение да мотивира заповедта с която прекратява служебното правоотношение на държавният служител в едногодишният срок/включително без предизвестие/. Преценката е по целесъобразност и не подлежи на съдебен контрол.

С оглед правното основание за издаване на заповедта, предмет на оспорване, съдебният контрол се ограничава само до проверката дали са налице материално-правните предпоставки на чл. 12, ал. 1 от ЗДСл, които в случая са били спазени.

Неоснователни са и твърденията, че жалбоподателят след, като не е запознат с докладна записка от 16.02.2023 г. на директор на дирекция „Българско гражданство“ К. М.-Т., не се е запознал и с действителните причини за уволнението му. В тази връзка настоящият състав следва да посочи, че в Закона за държавния служител няма специално регламентирана процедура, предхождаща издаването на заповедта по чл. 12, ла. 1 от ЗДСл. За органа не е налице задължение да уведоми служителя за действията, които предвижда да предприеме, нито пък има задължение преди да пристъпи към издаване на заповедта да обсъжда неговите доводи и възраженията, както и да събира доказателства по негово искане и представя доказателства.

Водим от горното при извършената проверка по реда на чл. 168, ал. 1 АПК и на основанията по чл. 146 АПК за законосъобразност на оспорения административен акт съдът констатира, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия и в изискуемата от закона форма. Издаденият административен акт е правилен и законосъобразен, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Предвид изхода на делото и чл. 143, ал. 3 от АПК, следва да бъде уважена своевременно заявената претенция на ответника в негова полза да се присъди юрисконсултско възнаграждение за осъщественото процесуално представителство. На

основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП, съдът определя възнаграждението в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М. В., [ЕГН] с адрес:гр.София, [улица],ап.13 против Заповед №ЧР-01-54 от 16.02.2023г. на министъра на правосъдието с която е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя.

ОСЪЖДА М. М. В.,[ЕГН] с адрес:гр. София, [улица],ап.13,да заплати на Министерство на правосъдието сумата в размер на 100 (сто) лева,представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок.

съдия: